

in jim sežejo v desnico, vrata se zopet odpro, komisija in pedela izginejo, slovesno, skrivnostno in avtomatično, kakor so prišli. Vse obkoli mlade doktorje in jim stiska desnice. Ko vidi stari Pokoren, da Štefanu vsi čestitamo, mu tudi on ponudi nazadnje svojo žuljavo desnico. Resnično, više sem cenil ta hip to roko in starega Pokorna iz hribovske vasi kakor elegantno oblečenega uradnika, ki je tudi čestital svojemu sinu, ki je promoviral s Pokornom.

Odhajamo.

Najmlajši član kluba Narobe, Koren, nese slovesno diplomu v črnem ovitku. Doli ob vratih že čaka portir in izroči Štefanu kopo čestitk, telegramov, pisem in kart. Napitnina zacinglja srebrno v roko uslužnega moža, ki napravi mladem doktorju poklon do tal. Štefan nima časa brati vseh čestitk, zakaj zunaj pred portalom bijejo nestrpno konji pred kočijo, ki ga čaka. Samo prvi telegram odpre, se nasmehne, ko ga prebere, in mi ga ponudi.

— Čestitam! Na poti na Dunaj pridem z Marijo na Vaš večer. Vlak ob 10. uri zvečer. Doktor Bober. —

Nemaranisem preduhovito gledal, ko sem čestitko prebral in jo Štefanu vrnil.

»Že vidim ... Tvoj obraz bi se najrajši izobličil v vprašaj. Zvečer izveš vse ...« mi pravi Pokoren in stopi v kočijo. Oče sede zraven, Koren z diplomu njima nasproti in kočijaž napne vajeti.

»Zvečer na svidenje, fantje!« nas pozdravi Pokoren in dvigne cilinder.

»Živijo, doktor!«

Pesek zaškrtla pod kolesi, v elegantnem loku, kakor se spodobi ob teh slovesnih prilikah, ko graški kočijaži kažejo največjo svojo spretnost, zdrči voz izpred univerze.

Naša družba pa se razide na vse strani.

Le Zorič ostane na moji desni in pravi: »Tako se izgublja fant za fantom v življenje ... Mi pa smo še vedno tu in se staramo ... O domovina ...«

»Zorič, idi in izgubi se tudi ti tako v življenje!« pravim jaz.

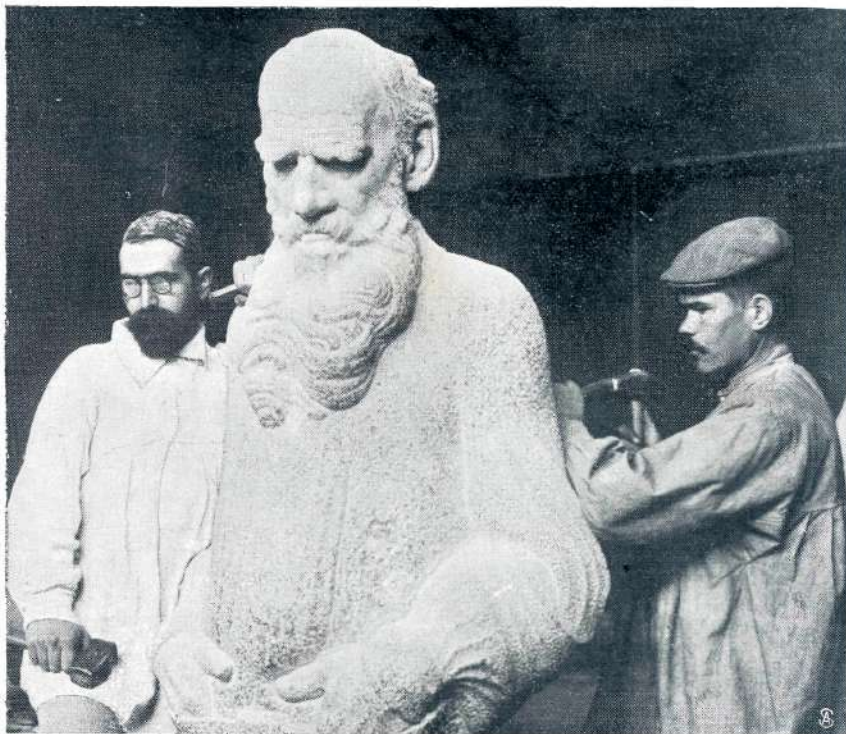
»Zvečer ti povem, kako in kaj!« pravi on in se posloviti.

Pred mano je dolga, poldanska prazna ulica, na kostanjih čivkajo vrabci, jaz mislim na večer in dan se mi zdi pust in dolgočasen ... — — —

Pokornov večer in njegov doktorski potus nas je zadnjič združil.

Krog belopogrnenih miz sedi vsa naša družina. Na častnem mestu je doktor Pokoren, ob njem na eni strani njegov oče, na drugi jaz.

Ura na steni bije devet, žarnice pod oboki prijazne, ne prevelike sobe sijajo svetlo, na mizah dehtijo rože v vazah, zrak je še ves čist, obrazi,

KIPAR MERKUROV IZDELUJE KIP GROFA TOLSTEGA.

smeh in govor — vse je še sveže in čilo in nedotaknjeno od alkoholske kričavosti.

Tedaj potrka društveni predsednik na kozarec, vstane in začne govoriti. Slovesne, vzvišene so njegove besede, ko se poslavlja od Pokorna, ki gre v svet in v življenje, da tam vdejuje naše ideale. Lepe besede so — a kaj, ko jih je Pokoren že mnogokrat slišal!

Ko neha, odgovori in se zahvali Štefan istotako slovesno. Vem, da mu ni prav nič žal, da je konec njegovih študentskih let, a vendar pravi, da mu je zelo težko, ko odhaja v življenje. Če bi bila ta leta res tako lepa, kakor se vidijo v luči spomina, ko so že prešla, tedaj bi Pokornu